

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph. D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**
proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
                  sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. 5583/17/5300-21444-711428,

takto:

- I.   Žaloba se zamítá.
- II.   Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, včetně zrušení prvostupňových správních rozhodnutí, a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště Praha 6 (dále také jen „*finanční úřad*“, nebo obecně s žalovaným také jen „*správce daně*“, pokud rozlišení jednotlivých úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) a tato rozhodnutí (platební výměry) byla potvrzena (platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483530/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483532/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483534/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483603/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483649/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483695/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483732/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483748/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483763/16/2006-52524-104969 ze dne 7. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483782/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483802/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483816/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483830/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483843/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483854/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483867/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483884/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483895/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483924/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483943/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016, platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1483964/16/2006-52524-104969 ze dne 4. 3. 2016 – platební výměry byly vydány pro úroky z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za měsíční zdaňovací období od února 2014 do prosince 2015). Všechna výše uvedená rozhodnutí se týkají skutkově i právně stejného případu (dále též pod souhrnným označením „rozhodnutí o úrocích“).
- [2] Dle žalobce nebylo napadené rozhodnutí a rozhodnutí o úrocích vydáno v souladu s daňovým řádem, zejména jeho zásadami v ust. § 5 odst. 3, § 6 odst. 3 a § 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“). Žalobce namítá, že skutkové okolnosti případu nasvědčují tomu, že v daném případě nebyla dostatečně šetřena práva žalobce a pravomoc správce daně nebyla uplatněna tak, aby byl žalobce co nejméně zatížen na svých právech. Žalobce uvádí, že od okamžiku, kdy mu bylo správcem daně sděleno, že má povinnost registrace k dani z přidané hodnoty, uběhly 4 dny a žalobce se k dani registroval dne 5. 10. 2015. Žalobce tak učinil veškeré kroky k tomu, aby splnil povinnost registrace po upozornění ze strany příslušného orgánu. Žalobce se rovněž dotazoval na případnou povinnost registrace při podání daňového přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2013 a 2014. Vznik této povinnosti mu nebyl ze strany

příslušného finančního úřadu sdělen a ani o této povinnosti nebyl poučen. Žalobce dále namítá, že je cizím státním příslušníkem, který vykonává na území České republiky podnikatelskou činnost v podobě výuky cizích jazyků, a proto si správce daně měl být vědom jazykové bariéry. Žalobce mohl a měl být poučen správcem daně o tom, že u něj již nastala povinnost registrace, tím spíše když se na tyto skutečnosti sám aktivně dotazoval. Žalobce dále uvádí, že od správce daně neměl až do října 2015 žádnou informaci ani poučovací sdělení o tom, že překročil limit pro registraci k dani z přidané hodnoty, ač tak správce daně učinit mohl. K otázce výše úroků z prodlení žalobce uvádí, že ačkoliv byla jednotlivá rozhodnutí o úrocích z prodlení vydána podle pravidel daňového řádu, jejich celková výše je s ohledem na okolnosti případu nepřiměřeně vysoká, když v součtu dosahuje částky zhruba xxx Kč, přičemž se jedná skutkově i právně o jeden případ a žalobce nebyl ze strany příslušného správce daně o povinnosti registrace k dani z přidané hodnoty včas a řádně poučen ve smyslu zásady dle ust. § 6 daňového řádu. Dle žalobce tak nelze započítat dobu, po kterou byl příslušný správce daně v prodlení se splněním své poučovací povinnosti ve smyslu ust. § 6 daňového řádu a postup správce daně jde dále i proti zásadám dobré správy.

- [3] Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s tím, že žalobce ke dni 30. 12. 2013 překročil obrat pro povinnou registraci k dani z přidané hodnoty podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o dani z přidané hodnoty*“), a stal se tak dne 1. 2. 2014 plátcem daně z přidané hodnoty. Přihlášku k registraci k dani měl žalobce podat ke dni 15. 1. 2014, přihlášku však podal až 5. 10. 2015. Žalobce byl následně registrován k dani z přidané hodnoty rozhodnutím č. j. 6370603/15/2006-40511-108240 ze dne 5. 10. 2015 ve znění rozhodnutí č. j. 7066952/15/2006-05801-105843 ze dne 24. 11. 2015. Žalobce, ač byl ze zákona plátcem daně z přidané hodnoty již od 1. 2. 2014, nepodal v zákonných termínech daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor až prosinec 2014, leden až září 2015 a prosinec 2015. Správce daně vydal dne 12. 1. 2016 výzvy k podání daňového přiznání, které byly žalobci doručeny dne 22. 1. 2016. Na základě výzev podal žalobce daňová přiznání za období únor až srpen 2014 a prosinec 2015 dne 1. 2. 2016, daňová přiznání za období září až prosinec 2014 dne 3. 2. 2016 a daňová přiznání za zdaňovací období leden až září 2015 dne 10. 2. 2016. Vzhledem k tomu, že žalobcem tvrzená daň nebyla ve lhůtách splatnosti uhrazena, vydal správce daně v souladu s daňovým řádem (ust. § 252) platební výměry na úrok z prodlení, kterými byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroků z prodlení v celkové výši xxx Kč. Žalovaný uvádí, že z důvodu překročení stanoveného obratu se žalobce stal plátcem daně dne 1. 2. 2014 a rozhodnutí o registraci má toliko deklaratorní charakter. Dle ust. § 136 daňového řádu se daňové přiznání podává do 25 dnů po skončení zdaňovacího období, za které se přiznání podává, uvedenou lhůtu nelze prodloužit a vlastní daň je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání (ust. § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění do 31. 12. 2014, resp. § 135 odst. 3 daňového řádu). Ust. § 252 daňového řádu upravuje případ prodlení subjektu s platbou daně, včetně povinnosti hradit úroky z prodlení. Žalobce se tak dostal do prodlení s úhradou splatné DPH, čímž mu vznikla povinnost uhradit úroky z prodlení, počínaje 5. pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do zaplacení. O předpisu úroku z prodlení může správce daně žalobce v souladu s ust. § 252 odst. 6 daňového řádu vyrozumět

platebním výměrem, který má deklaratorní charakter, neboť povinnost úhrady je založena přímo zákonem. Žalovaný v souhrnu uvádí, že na žalobce dopadly negativní právní důsledky jeho jednání, které jsou reflektovány napadeným rozhodnutím, resp. tomuto předcházejícími platebními výměry. K nepřiměřenosti žalovaný uvádí, že výše úroku z prodlení vyplývá přímo ze zákona, přičemž zákon nedává jakýkoli prostor pro správní uvážení. Ani žalovaný, jakožto odvolací orgán nedisponuje diskreční pravomocí, a proto mu nezbylo, než platební výměry potvrdit. K námitce, že k nesplnění povinnosti došlo z omluvitelných důvodů, jelikož žalobce je cizím státním příslušníkem, žalovaný poukazuje na nemožnost správního uvážení, jak je popsána v bodě 7 rozsudku a dále na skutečnost, že dle daňového řádu (ust. § 76 odst. 1) je jednacím jazykem při správě daní čeština. Žalobce měl možnost si rovněž zvolit zmocněnce podle ust. § 27 daňového řádu. Žalovaný dále uvádí, že je povinností žalobce, aby jako podnikatel důsledně sledoval obrat pro povinnou registraci k dani z přidané hodnoty a žalobce tak nemůže přenášet své daňové povinnosti na správce daně. Správce daně dále až na výjimky neposkytuje daňovým subjektům žádné poradenství, nicméně v daném případě byl žalobce správcem daně upozorněn na vznik této povinnosti e-mailem doručeným dne 1. 10. 2015. Tvrzení žalobce o dosavadním řádném plnění svých daňových povinností je nezpůsobilé zpochybnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Rovněž nelze ani přihlídnout k námitce, že do doby prodlení by neměla být započítávána doba, po kterou byl správce daně v prodlení se splněním poučovací povinnosti dle ust. § 6 daňového řádu, jelikož správce daně nemá povinnost upozorňovat daňové subjekty na překročení obratu a návaznou povinnost podat přihlášku k registraci k dani. Správce daně se tak nemohl dostat do prodlení s poučovací povinností.

- [4] V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny obsahově tytéž závěry, které uváděl žalovaný ve vyjádření k podané žalobě.
- [5] Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
- [6] Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty se plátcem stane osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku, jejíž obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1 000 000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně.
- [7] Podle ust. § 94 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty osoba povinná k dani uvedená v § 6 je povinna podat přihlášku k registraci do 15 dnů po skončení kalendářního měsíce, ve kterém překročila stanovený obrat.
- [8] Podle ust. § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepoda-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně. Podle odstavce 6

téhož ustanovení o povinnosti platit pokutu rozhodne správce daně platebním výměrem a současně ji předepíše do evidence daní. Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne oznámení platebního výměru.

- [9] Městský soud v Praze obecněji k podané žalobě uvádí, že žalobcem uplatněné žalobní body byly namítnuty již v odvolacím řízení. Soud právní závěr žalovaného, který k vypořádání odvolacích námitek vyšel ze shora uvedené argumentace, považuje za souladný se zákonem, když žalobní body tuto zákonnost nezpochybnil.
- [10] Nejprve se soud zabýval námitkou, že správce daně nešetřil práva žalobce podle ust. § 5 odst. 3, § 6 odst. 3 a § 7 daňového řádu, když pravomoc správce daně v tomto případě nebyla uplatněna tak, aby byl žalobce na svých právech zatížen co nejméně. Správce daně jednal podle názoru soudu naprosto adekvátně situaci, kdy žalobce nejprve vyzval k registraci k dani z přidané hodnoty a poučil ho o následcích nesplnění této výzvy. Z toho vyplývá, že správce daně v plné míře šetřil práva žalobce, přičemž k tomu městský soud dodává, že z žádného předpisu neplyne povinnost pro správce daně chovat se k cizímu státnímu příslušníku rozdílně než k příslušníku České republiky, přičemž přímo z daňového řádu, konkrétně ust. § 25 plyne možnost daňového subjektu zvolit si zástupce. Podle názoru soudu žalovaný, ani finanční úřad, žádnou ze základních zásad daňového procesu neporušili, neboť povinnost k registraci plyne přímo ze zákona a musí si jí hlídat daňový subjekt, který má a musí mít povědomost o svém obratu v jednotlivých zdaňovacích obdobích. Není to správce daně, kdo by obrat daňového subjektu v tomto smyslu měl za povinnost, či dokonce možnost, nějak posuzovat, to by se vymykalo zákonným oprávněním správce daně.
- [11] V této věci žalobce překročil obrat pro povinnou registraci k dani z přidané hodnoty, a proto mu vznikla povinnost podat přihlášku k dani z přidané hodnoty v souladu s ust. § 94 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, a to do 15 dnů od skončení měsíce, ve kterém samotný obrat překročil. Žalobce byl taktéž povinen podat řádně daňové přiznání k dani z přidané hodnoty, a to v souladu s ust. § 136 odst. 4 daňového řádu do 25. dne kalendářního měsíce následujícího po skončení zdaňovacího období. Žalobce tato zdaňovací období nerozporoval, přičemž daňové přiznání k dani z přidané hodnoty podal až ve dnech 1. 2. 2016, 3. 2. 2016 a 10. 2. 2016, čímž se tak dostal do prodlení, za které mu byla správcem daně vypočítána v souladu s ust. § 250 daňového řádu pokuta. K tomu lze dodat, že žalobce nerozporoval ani skutečnost, že daňová přiznání podal opožděně, rozporoval pouze skutečnost, že nebyl správcem daně upozorněn k povinnosti přihlásit se k registraci daně z přidané hodnoty dříve. Soud upřesňuje s poukazem na ust. § 135 odst. 1 daňového řádu, že daňový subjekt je sám odpovědný za překročení v zákoně uvedeného obratu a s tím spojenou povinností přihlásit se k dani z přidané hodnoty, kdy tuto povinnost nelze přenést na správce daně, neboť ten nemá žádné zákonné nástroje, aby skutečnosti, které zakládají zákonnou povinnost registrace k dani, nějak kontroloval či zjišťoval.
- [12] Žalobce se tedy dle ust. § 6 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty stal plátcem daně z přidané hodnoty v důsledku překročení obratu, a proto byl povinen podat přihlášku k registraci daně z přidané hodnoty a následně podat řádná daňová přiznání. Tím, že žalobce tak učinil se zpožděním delším než 5 pracovních dnů,

6 Af 24/2017

vznikla mu ze zákona povinnost uhradit pokutu za opožděné tvrzení daně, kterou mu správce daně vyčíslil platebním výměrem.

- [13] K žalobnímu bodu týkajícímu se tvrzené nepřiměřené výše pokuty soud odkazuje na právní názor, který uvedl ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 6 Af 76/2015 – 28, a který byl aprobován Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. ledna 2018, čj. 4 Afs 147/2017 – 36, na něž soud odkazuje a nemá důvod se od tohoto svého právního názoru odchýlit (oba rozsudky jsou veřejně k dispozici na www.nssoud.cz), kdy již samotná koncepce výše pokuty zohledňuje majetkové poměry daňového subjektu, a nelze tak nad tento rámec obecně namítat její nepřiměřenost. Žalobce v žalobě tuto nepřiměřenost váže k porušení jeho povinnosti a tvrdí ji velice obecně, bez konkrétnějšího zacílení na své majetkové poměry. Soud se tak nemůže k takto velice obecně vymezenému žalobnímu bodu konkrétněji vyjadřovat.
- [14] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [15] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 9. prosince 2020

6 Af 24/2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu